

Vælg én af følgende monologer

Monolog 1

FRA: "DEN MYSTISKE SAG OM HUNDEN I NATTEN" AF: SIMON STEPHENS (2011)

CHRISTOPHER:

Der er far og mor, men mor er død. Og der er onkel Terry som bor i Sunderland. Han er min fars bror og så er der mine bedsteforældre, men tre af dem er døde, og farmor er på et hjem fordi hun er senil-dement og tror jeg er en i fjernsynet.

Mit navn er Christopher John Francis Boone. Jeg kender alle lande i verden og alle deres hovedstæder og hvert et primtal op til 7,056. 2,3,5,7,11,13,17,19,23,29,31... Nogle tror at Mælkevejen er en lang stribe af stjerner, men det er den ikke. Vores galakse er en kæmpemæssig skive af stjerner der er millioner af lysår bred. I lang tid undrede videnskabsfolkene sig over, at himlen er mørk om natten, selv om der er milliarder af stjerner i universet. Så fandt de ud af, at universet udvider sig. At siden The Big Bang havde alle stjernerne været på vej væk fra hinanden, og jo længere væk stjernerne var fra os, jo hurtigere bevægede de sig. Nogle af dem næsten med lysets hastighed, og det er derfor at deres lys aldrig når ned til os.

Jeg slog ikke hunden ihjel. Jeg kan godt lide hunde. Man ved altid hvad en hund tænker. Den har fire former for humør. Glad, trist, sur eller koncentreret. Og det er ikke så godt for 4 er ikke et primtal. Plus at hunde kan man stole på og de lyver ikke fordi hunde kan slet ikke tale. Da jeg sad ved hunden kiggede jeg op og Mrs. Shears kom løbende ned mod mig fra hendes terrasse. Hun råbte "Hvad fanden har du gjort ved min hund?" Jeg kan ikke lide når folk råber af mig. Så jeg holdt mig for ørerne og pressede panden ned mod græsset. Græsset var vådt og koldt. Det var dejligt.

Monolog 2

FRA "HAMLET", WILLIAM SHAKESPEARE, ca 1603

HAMLET:

At være eller ikke, det er sagen:
om det er tegn på ædelhed at tåle
den vrede skæbnes pileskud og stenkast

eller at kæmpe mod et hav af sorger
og trodsigt ende dem. At dø, at sove -
blot det, og tro, vi ved en søvn kan standse
den hjertekval, de tusind lidelser,
der blev vort kød til arv, det er en løsning
vel værd at bede om. At dø, at sove -
at sove, måske drømme - det er humlen:
de drømme vi kan få i dødens søvn,
når vi har smøget livets lænker af
må standse os - og det er denne tanke,
der gør elendighedens liv så langt.
Hvem ville tåle tidens pisk og spot,
den stærkes vold, den stoltes overmod,
forstået elskovs smerte, rettens tøven,
foragt fra embedsmænd, de mange spark,
en usling retter mod en hædersmand,
når han med en stump dolk ku skaffe sig
sin sidste fred; hvem ville slæbe byrder
med sved og stønnen i et trælsomt liv,
om ikke frygt for noget efter døden,
det dunkle land, som ingen rejsende
er vendt tilbage fra, forvirrer viljen,
der hel're bærer nøden, som vi har,
end flygter bort til den, vi ikke kender?
Sådan gør tanken alle til kujoner,
imens beslutsomhedens sunde farve
måblegne hen i overlæggets gustenhed,
og gerninger af kraft og stor betydning
ved samme tanke bøjer deres strøm
og mister navn af gerning.”

Monolog 3

FRA “HYG JER”, ANDREAS GARFIELD

Vil du høre, hvad jeg skammer mig over? Mine forældre blev skilt, da jeg var femten. De to første år holdt jeg jul sammen med min mor, men da jeg så var sytten, valgte jeg at holde jul sammen med min far. Vi skulle op på en ødegård i Sverige med hans kæreste og hendes familie. Han kom og hentede mig lillejuleaften. Min mor åbnede døren. Han havde en nissehue på og rakte også en frem mod mig. Sagde at han havde fortalt sin kærestes datter, der sad og

ventede ude i bilen, at han var gået ind for at hente sin hjælper. Lige pludselig stod jeg i det største dilemma nogensinde på grund af en nissehue. Jeg stod og så lang tid på min mor. Så tog hun nissehuen og gav den til mig, og jeg spurtede ned af trapperne, og da jeg kom ud i bilen lo jeg højt og følte mig fri for alting. (pause) Hun havde ikke lagt noget brev. Hun havde bare lagt sig til at sove. Det er jeg glad for. At hun sov. Jeg ved ikke, hvordan hun så ud, da hun døde. Jeg ved ikke, om hun lå i kramper eller havde mareridt. Det tror jeg ikke. Jeg tror, at hun sov stille og roligt. Drømte om dengang hun og min far stadig var sammen. Måske om den sidste jul vi havde sammen. (pause) De sidste par år har min far inviteret mig. Det kan jeg egentlig ikke forstå. Jeg ville ikke invitere mig, hvis jeg ikke var mig. (pause. ser op i himlen) Jeg savner dig. Jeg savner dig så utrolig meget. (pause) Man må håbe, at de også holder jul deroppe. At det ikke bare er noget, vi har fundet på hernede. (pause) Undskyld, det var ikke for at afbryde. Blev du færdig?

Monolog 4

**FRA: " ROSENKRANS OG GYLDENSTJERNE ER DØDE" AF: TOMS TOPPARD
(1966)**

Rosenkrans:

Tænker du nogensinde på dig selv som rigtig død, i en kiste med låg på?

Det gør jeg i hvert fald ikke... Det er dumt at lade sig slå ned af det. Jeg mener, man tænker på det som om man var levende i en kasse, man glemmer altid at tage i betragtning, at man faktisk er død... hvad der sådan set skulle gøre hele forskellen... ikke? Jeg mener, man ville aldrig vide man var i en kasse, vel? Det ville være ligesom at sove i en kasse. Det er ikke fordi du skal tro, jeg ville bryde mig om at sove i en kasse, ikke uden luft - man ville vågne op og være død, for det første, og hvor ville man så være henne? Bortset fra inde i en kasse. Det er det, jeg ikke kan lide, når jeg skal være ærlig. Det er derfor jeg ikke tænker på det...

For man ville være helt hjælpeløs, ikke? Spærret inde i en kasse på den måde, mener jeg. Der kunne man jo få lov at blive liggende i evigheder. Og selv om man tager i betragtning, at man er død, så er det nu ikke nogen opmuntrende tanke. Navnlige ikke, hvis man er død

Ærlig talt... prøv engang at spørg dig selv, hvis jeg spurgte dig lige ud – nu stopper jeg dig i den kasse der, hvad vil du helst være, død eller levende? Selvfølgelig ville du foretrække at være levende. Det er bedre at leve i en kasse end slet ikke at leve. Går jeg ud fra. Så havde man da en chance. Man kunne ligge derinde og tænke - meget kan man sige, men død er jeg i hvert fald ikke! Om et lidt kommer der nogen og slår på låget og siger jeg skal komme ud.

"Hallo du der fister! Kan du så komme ud derfra!"

(Pause.)

Jeg ville ikke tænke på det, hvis jeg var dig. Du bliver bare deprimeret.

Monolog 5

FRA: "DET ER SÅ DET NYE" AF: LINE KNUTZON (2001)

Pysseren:

Jeg kom til at tænke på dengang, jeg var en lille pige. Jeg blev altid inviteret med til min onkel Oles ("utallige") børnefester. Jeg var altid den eneste pige, resten var hans onde nevøer, der gik mig til knæene og spiste flødebolle, mens de kneb øjnene sammen. Jeg VILLE ikke med, så man pressede mig ind i bilen, og ("de") forbipasserende kunne se et rasende barn køre væk med åben mund og to fletninger strittende ud af hver side af vinduet. Så engang løb jeg min vej. Jeg kan huske, jeg løb op på en bakketop. Jeg stod der kun et øjeblik. Rundt om mig sang fuglene i vilden sky, vinden hev i håret, solen knitrede, og græsset rumsterede om mine fødder. På bakketoppen forsvandt alt mit raseri. Jeg havde fundet en æske bag min mors kommode, som jeg altid bar på mig. Jeg knyttede hænderne hårdt om den og tænkte; "NU ... nu tager jeg dette sekund og propper det ned i æsken, for så er det mit. Så kan jeg tage det op, når jeg bliver vred," forstår du det?

Jeg løb rundt og forsøgte at fange sekundet, men netop som jeg havde fanget det, gik en sky for solen, og bag en busk dukkede vrede onkel Ole op med en havesaks. Han jagtede mig rundt på bakketoppen, og det endte med at jeg sad i et træ og hylede på min mor, der tilfældigvis var kassedame. "MOAR, MOAR"

"Onkel Ole vil klippe mig i stykker. ;

Og min mor, der hører alt, kom løbende og sparkede onkel Ole over skinnebenet. Vi løb og løb. HEY... . Jeg faldt i en vandpyt, hvor jeg tabte min æske. "Løb, Pyssepige! råbte min mor, og jeg måtte efterlade æsken med sekundet sejlene i en vandpyt. Min mor trøstede mig på køkkenbordet og sagde: "Der kommer flere sekunder i livet, der er værd at samle på. Løb ud og leg." Så løb jeg igen, men hvor jeg løb hen, ved jeg ikke. På en måde tror jeg, at jeg løb herhen. Gik direkte ind ad den der dør med armsved, kønshår og alt for store fødder.

Monolog 6

FRA: "DRØMMESPINDEREN" AF: WILLIAM MASTROSIMONE (1979)

Rose:

Det kan godt være du synes at det er sjovt, men jeg var den sidste som så dem i live sidste sommer. Der var kun syv tilbage i verden, og fire af dem var i zoologisk have. Jeg gik derud hver eneste aften bare for at se dem stå helt stille i vandet. Og de gik så yndefuldt i slowmotion. Og de har ben så tynde som min lillefinger. Og lange. Og der var kun syv tilbage i verden, fordi de slog dem ihjel for at bruge deres fjer til damehatte eller sådan noget. Og en aften kom en flok drenge med transistorradioer oppe for ørerne forbi og de bandede virkeligt slemt og sagde....og alt muligt, ikke? Jeg blev så..... bange, ikke? Og så begyndte de at sige alt muligt til mig, sjofelt, og grine ad fuglene. Og en af dem kastede en sten i vandet for at sprøjte på fuglene, og så prøvede en anden at ramme endnu nærmere, og så begyndte de alle sammen at kaste med sten, så vandet sprøjtede, og så begyndte jeg at skribe HOLD OP! Og en sten ramte en af fuglene på benet og den sank sammen som et siv og fuglene væltede ned i vandet og vingerne flaksede og drengene blev ved med at grine og smide med sten og jeg blev ved med at skribe HOLD OP! HOLD OP! Men de kunne ikke høre mig for den der hæsle musik fra radioerne og de grinede bare og bandede og smed med sten, og jeg løb hen efter opsynsmanden og vi løb hen til fuglene, men drengene var væk.

Og der var hvide fjer på vandet. Og vandet var helt stille. Og der var strømme af blod. Og fuglene var helt stille, men næbbene helt åbne. Brækkede ben. Sammenkrøllede fødder. Helt stille. Som om verden var gået i stå.